

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 113/2021

18.02.2021. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Предрага Филиповића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лозници К бр. 187/19 од 02.06.2020. године и Вишег суда у Шапцу 2Кж1. 203/20 од 03.11.2020. године у ставу „П“ изреке пресуде, у седници већа одржаној дана 18.02.2021. године, једногласно донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Предрага Филиповића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лозници К бр. 187/19 од 02.06.2020. године и Вишег суда у Шапцу 2Кж1. 203/20 од 03.11.2020. године у ставу „П“ изреке пресуде у односу на повреду закона из члана 441. став 4. Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници К бр. 187/19 од 02.06.2020. године између осталог окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. Кривичног законика за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 8 месеци и истовремено одређено да се казна неће извршити уколико окривљени у време проверавања од годину дана по правноснажности пресуде не учини ново кривично дело и кривично дело увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, за које му је изречена новчана казна у износу од 10.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 30 дана по правноснажности пресуде. Уколико окривљени новчану казну не плати у датом року иста ће се заменити казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Истом пресудом одређено је да приватни тужилац-оштећени-окривљени ББ и окривљени-приватни тужилац АА сами носе своје трошкове кривичног поступка.

Пресудом Вишег суда у Шапцу 2Кж1. 203/20 од 03.11.2020. године делимично је усвојена жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Станоја Филиповића и браниоца

окривљеног ББ, адвоката Миодрага Терзића и по службеној дужности преиначена је пресуда Основног суда у Лозници К бр. 187/19 од 02.06.2020. године тако што је на основу члана 422. тачка 3) ЗКП одбијена оптужба према окривљеном АА да је извршио кривично дело увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика. Другим ставом изреке пресуде, жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Станоја Филиповића у односу на кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. Кривичног законика за које је првостепеном пресудом оглашен кривим одбијена је као неоснована и пресуда у непреиначеном делу је потврђена. Окривљени АА обавезан је да оштећеном ББ, као и Основном суду у Лозници накнади трошкове кривичног поступка о чијој висини ће се одлучити накнадно доношењем посебног решења.

Против правноснажних пресуда Основног суда у Лозници К бр. 187/19 од 02.06.2020. године и Вишег суда у Шапцу 2Кж1. 203/20 од 03.11.2020. године, побијајући други став изреке пресуде, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног, адвокат Предраг Филиповић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) и 9) Законика о кривичном поступку и члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, као и због повреде закона из члана 441. став 4. Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев за заштиту законитости и донесе пресуду „у складу са чланом 492. став 1. тачка 2) ЗКП, а ако то не учини онда да донесе пресуду у складу са чланом 492. став 1. тачка 1) ЗКП, а ако ни то не учини да онда донесе пресуду у складу са чланом 493. Законика о кривичном поступку“.

Врховни касациони суд је у смислу одредбе члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП) доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је поднет захтев, те је након оцене изнетих навода нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у односу на истакнуту повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен, односно нема законом прописан садржај.

Бранилац у поднетом захтеву за заштиту законитости указује на погрешну одлуку другостепеног суда у делу одлуке о трошковима кривичног поступка. Образлажући истакнуту повреду бранилац наводи да је другостепени суд погрешно одлучио да трошкови кривичног поступка падну на терет окривљеног и тиме учинио повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП, из разлога што по браниочевим наводима, не могу Основном јавном тужиоцу припадати трошкови када их није тражио, нити приватном тужиоцу ББ који, с обзиром да је оптужбу заступао Основни јавни тужилац у Лозници, није ни имао нужних трошкова, а са својом приватном тужбом у погледу кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, није успео.

Одредбом члана 264. став 1. ЗКП прописано је да кад суд окривљеног огласи кривим изрећи ће у пресуди да је дужан да накнади трошкове кривичног поступка.

Самим тим, имајући у виду цитирану законску одредбу, као и чињеницу да је окривљени АА оглашен кривим за кривично дело из члана 122. став 2. у вези става 1. Кривичног законика (КЗ), за које се гони по службеној дужности, то је правилно суд обавезао окривљеног да накнади трошкове кривичног поступка о чијој висини ће суд одлучити накнадно посебним решењем, па су супротни наводи изнети у захтеву за заштиту законитости оцењени као неосновани.

Даље у захтеву бранилац наводи да окривљени АА није дао повода за вербални сукоб између њега и оштећеног ББ, већ је оштећени ББ без икаквог позива и најаве дошао у двориште окривљеног и није хтео да напусти двориште док није узроковао вербални сукоб, при чему физичког сукоба није ни било већ је потпуно исцениран. Осим тога бранилац указује да тај наводни сукоб није видео нико од сведока, а у погледу повреда које је претрпео оштећени није достављена ваљана медицинска документација и рендгенски снимци на основу којих би се обавило вештачење и поуздано утврдио механизам настанка повреде те су изостали поуздани докази којима се могла поклонити вера и на основу којих би се несумњиво утврдило да је окривљени извршио кривично дело из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ.

Оваквим наводима где бранилац даје сопствену верзију догађаја и указује на погрешну оцену изведених доказа у побијаним пресудама, те суштински полемиче са оценом суда о изведеним доказима заправо се оспорава чињенично стање утврђено првостепном и потврђено другостепеном пресудом (члан 440. ЗКП).

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП, таксативно су набројане повреде закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и жалбеним судом, а које представљају разлоге из којих окривљени преко браниоца може поднети захтев за заштиту законитости – члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

Како се због чињеничног стања, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП захтев за заштиту законитости не може поднети то је исти у овом делу оцењен као недозвољен.

Поред тога у захтеву бранилац као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) и 9) и став 2. тачка 1) ЗКП, због којих је подношење захтева дозвољено.

Међутим, како бранилац окривљеног не образлаже у чему се конкретно састоје наведене битне повреде, то је Врховни касациони суд оценио да у овом делу поднети захтев нема законом прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји, обзиром да Врховни касациони суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом указује. Осим тога захтев у делу у коме се истиче да Врховни касациони суд саставним делом поднетог захтева за заштиту законитости треба сматрати и жалбе окривљеног против првостепених одлука и поднеске од 23.07.2020. и 18.04.2018. године, такође нема законом прописан садржај у смислу

одредбе члана 484. ЗКП, јер се не конкретизују учињене повреде закона, нити исте образлажу.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП у вези члана 484. и члана 485. став 4. ЗКП одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.**

**За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић**